

La grande magia
(Renato De
Carmine en
Rosalina Neri) –
Piccolo Teatro
di Milano –
Foto Luigi
Ciminaghi

schillende landen, verspreid over negen schouwburgen in de stad. Zoals alle grote theaterfestivals konden ook de Wiener Festwochen prat gaan op een aantal grote namen uit de "niet-te-missen"-categorie. De openingspremière bracht meteen een exemplaar van niveau: Dieter Dorns encensering van *Troilus en Cressida* aan de Müncher Kammer-spiele, door *Theater Heute* uitgeroepen tot de beste Duitstalige produktie van 1986.

Troilus en Cressida is de wereld uit zijn voegen. Oorlog en vernieling liggen zwartgeblakerd over de bijna vijf uur theater. Daarin de personages, de helden van Griekenland en Troje, scherp getekend in hun angst en geldingsdrang, meeslepend tot leven gebracht door een schitterend ensemble. Aan de ene kant de Grieken, na zeven jaar belegering besmeurd, gecorrumpeerd, getekend door de dagelijks groeiende frustratie en onrust. Ze zijn waakzaam, de helden, in concurrentie om de protagonistenstatus, voortdurend op hun hoede. Er is geen centrale held, maar een hele reeks kandidaten. Agamemnon, de leider, die zijn machteloosheid nauwelijks kan verbergen en liefst de anderen de kastanjes uit het vuur

laat halen; Achilles die zich hooghartig terugtrekt met zijn lustknaap Patrocles; de opgeblazen spierbun-del Ajax die zich als een kind laat manipuleren; de sluwe cynicus Ulyses. Aan de andere kant de Trojanen, Hector, Paris, Troilus..., als "nobles sauvages" erop uit op het slagveld hun dapperheid te bewijzen, op zoek naar een gelegenheid om elkaar te overklassen in durf en zelfopoffering. Aan deze onophoudelijke machtsstrijd verhoeren zich allen, elk op zijn manier, maar zonder uitzondering met (een gevoel van) tekortkoming en mislukking tot gevolg. Een voorstelling die in zijn fysieke "drive" en overtuigingskracht de toeschouwer moeiteloos in zijn ban houdt; opwindend theater tot op het puntje van de stoel.

Ook uitgenodigd was het haast legendarische Piccolo Teatro di Milano van Giorgio Strehler met E. de Filippo's *La Grande Magia*, een melodramatische volksskome die met verwarrende diepgang. Theater als een feest vol verrassingen, fijnzinnig spelend op wat doorgaans wordt afgedaan als "goedkope emoties". Als in de beste Italiaanse films word je bewogen door de goedgelovige trouwhartigheid van de bedrogen

echtgenoot of de dood van een jonge hartpatiënte, zie je met genoeglijke spanning hoe de charlatan zich met grootspraak en heftige gebaren uit elke penibele situatie weet te redden, heb je het vleugje romantiek van de echtgenote die met haar minnaar naar Venetië vlucht, de landerige adel op het strand van Hotel Metropole, de tragische ondergang van het hoofdpersonage in *Sehnsucht* en zelfbedrog. Uit het leven gegrepen, zoals dat heet, en met Italiaanse "gusto" en een trefzeker gebruik van verschillende theatertradities door Strehler op de scène gebracht. Theater naar het/mijn hart.

Ook te gast: uit de Verenigde Staten de Martha Graham Dance Company en Peter Sellars' *Ajax*, beide dit jaar ook in Brussel op door-tocht, de Opera van Peking en de nieuwe intendant van het Berlijnse Theater der Freien Volksbühne, Hans Neuenfels, rond wie een kleine "Personale" was opgezet met vertoning van zijn films en twee theatervoorstellingen: *Elektra* (Euripides) en, als "Festwochen-Eigenproduktion", *Trauer zu früh* (E. Bond).

De "Eigenproduktionen" vormen een soort tegengewicht voor de grote gastoptredens. Hier wordt